पावकः शर्वमेध्यत्वं तस्मान्निष्कल्मषाः स्त्रियः ॥२१२॥
असम्प्राप्तरजा गौरी प्राप्ते रजसि रोहिणी।
अव्यञ्जना भवेत् कन्या कुचहीना च नग्निका ॥२१३॥
व्यञ्जनैस्तु समुत्पन्नैः सोमो भुङ्क्ते हि कन्यकां।
पयोधराभ्यां गन्धर्वा रजस्यग्निः प्रतिष्ठितः ॥२१४॥ ५
तस्माद्विवाहयेत् कन्यां यावदृतुमती भवेत्।
विवाहश्चाष्टवर्षायाः कन्यायास्तु प्रशस्यते ॥२१५॥
व्यञ्जनं हन्ति वै पूर्वं परं चैव पयोधरौ।
रतिरिष्टांस्तथा लोकान् हन्याच्च पितरं रजः ॥२१६॥
ऋतुमत्यां तु तिष्ठन्त्यां स्वेच्छादानं तु दीयते। १०
तस्मादुद्वाहयेन्नग्नां मनुः स्वयम्भुवोऽब्रवीत् ॥२१७॥
पितृवेश्मनि या कन्या रजः पश्यत्यसंस्कृता।
अविवाह्या तु सा कन्या जघन्या वृषली स्मृता ॥२१८॥
श्रेष्ठेभ्यः सदृशेभ्यश्च जघन्येभ्यो रजस्वला।
पित्रा देया विनिश्चित्य यतो दोषो न विद्यते ॥२१९॥ १५

अतोऽहमेनां सदृशाय प्रयच्छामि नान्यस्मै। उक्तं च।

ययोरेव समं वित्तं ययोरेव समं कुलं।
तयोर्विवाहः सख्यं च न तु पुष्टविपुष्टयो ॥२२०॥

तथा च।

कुलं च शीलं च सनाथता च विद्या च वित्तं च वपुर्वयश्च। २०
एतान् गुणान् सप्त विचिन्त्य देया कन्या बुधैः शेषमचिन्तनीयं ॥

तद्यद्यस्या रोचते तदा भगवन्तमादित्यमाहूय तस्मै प्रयच्छामि। सा प्राह। इह को दोषः। क्रियतामेतत्। अथ मुनिना रविराहूतः। वेदमन्त्रामन्त्रणप्रभावात् तत्क्षणादेवास्युपगम्यादित्यः प्रोवाच। भगवन् किमहमाहूतः। सोऽब्रवीत्। एषा मदीया कन्यका तिष्ठति। यद्येषा २५